

BLESK

1. V DESETI JSEM HRÁL V RYCHLÝCH ŠÍPECH A BYLO ROZHODNUTO!

05.02.2024 Blesk

strana: 8 rubrika: Příloha - Krásné severní Čechy

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadle (3); Národním (3); Moravskoslezském (2)

HEREC JACOB ERFTEMEIJER:

Klidně z něj mohla být sportovní hvězda, ale stačil jeden konkurz v divadle a Jacob Erftemeijer se rozhodl pro herectví. Charismatický chlapík, který má své kořeny v Nizozemsku, se už stačil blýsknout v řadě rolí na mnoha divadelních scénách, v seriálech i ve filmu. Svůj talent ovšem nejvíce zúročuje ve Švandově divadle na Smíchově, kde je doma a kde je mu dobře!

- Když jste se rozhodoval, čím se budete jednou živit, padla jednoznačně volba na uměleckou dráhu?

Úplně jednoznačné to nebylo. V té době jsem docela dost sportoval, evidentně jsem se potřeboval někde vyřádit. Intenzivně jsem hrál házenou a vypadalo to spíše na dráhu sportovní. Jenže máma mě tehdy vzala do divadla na konkurz a obratem mě tam vzali. A musím přiznat, že mi tam bylo dobře. Takže jsem se nakonec musel rozhodovat mezi házenou a divadlem. Ale nebylo to tehdy nějaké vědomé rozhodnutí ve smyslu "čím bych se chtěl živit...".

- Vzpomenete si, kdy jste stál poprvé na jevišti tváří v tvář publiku?

To bylo skrze ten můj první konkurz do muzikálu Rychlé šípy, který se dělal v rámci Pražského jara. Jako desetiletý jsem v něm hrál Černého jezdce a měl jsem v představení první větu, a přitom jsem ráčkoval, což asi bylo humorné. Tato moje první zkušenost byla, mimo jiné, se souborem Dětské opery Praha, s níž jsem pak dál spolupracoval. Mě ale víc než klasický zpěv bavila próza, tedy přednes, proto jsem se přihlásil na herectví. To už jsem naštěstí neráčkoval.

- Když jste končil DAMU, sbíral jste zkušenosti mimo jiné i v **Národním divadle Moravskoslezském**. Šlo to stíhat?

To byla hrozně fajn zkušenost, ale velmi náročné období. Měli jsme v Ostravě generálový týden, hrál jsem Buchanana ve Velkém Gatsbym, a zároveň jsme měli takzvaný "koulecí týden" v pražském Disku, kdy se dohrávají všechna představení ročníku, každý den je derniéra. Ten týden jsem prožil ve vlaku mezi Prahou a Ostravou, byl jsem pořád nervózní, jestli stihnu vlak nebo jestli bude mít zpoždění... Bylo to hektické, ale stálo to za to!

- Získat angažmá ve Švandově divadle je docela terno, jak vás objevili?

Těžko říct, jak na mě vlastně přišli. Ale asi to bylo mimo jiné i tím, že Daniel Hrbek tehdy učil na DAMU, takže mě viděl během studia v různých klauzurách a projektech, a společně s Dodo Gombárem, tehdejší uměleckým šéfem Švandova divadla, se byli několikrát podívat v Disku. Ve stejný čas režisér Honza Holec přenášel z DAMU do Studia Švandova divadla představení Maryšo! Evo! Dom! a vypadl jim jeden kluk. Tak mě oslovil, abych to s nimi na dvě zkoušky nazkoušel. Po zdejší premiéře se mě Daniel Hrbek zeptal, jestli mám angažmá a jestli bych stál o to, být ve Švandáku. A tím to začalo.

- Ve Švandově divadle působíte už osmým rokem, za tu dobu jste ztvárnil řadu krásných rolí. Která vám nejvíc sedla?

Nejspíš to byla původní česká divadelní hra Lámání chleba, kterou režíroval Dodo Gombár. Byla to výzva, protože jsem během představení musel zestárnout o čtyřicet let. A navíc šlo o postavu, která doopravdy žila, byl to sedlák Vojtěch Holcman z rodu vinařů z jihomoravské vsi Skoronice. Příběh, který vychází ze skutečných událostí, napsal spisovatel a soudce Josef Holcman, syn postavy, kterou jsem hrál. Většina jejich rodiny Vojtěcha osobně zažila a mít za úkol před nimi ztvárnit člena jejich rodiny pro mě byla velká čest a zároveň závazek. Ale myslím, že se nám to tehdy povedlo...

- Divácké ovace nepřestává sklízet divadelní adaptace kultovního filmu Chlast. Inscenace, která rozebírá otázku, zda může půl promile alkoholu v krvi změnit život k lepšímu... Jak byste popsal postavu, kterou ztvárňujete?

Nikolaj je čtyřicetiletý učitel psychologie, má tři děti, krásnou mladou ženu a v osobním životě pomalu nestíhá nic jiného než každý den zařizovat nákupy. Už dlouho se dobře nevyspal. Je trochu ušlápnutý, podpantoflák, dalo by se říct, který má asi pocit, že mu v životě něco uniklo. Obává se toho, cítí potřebu tomu všemu nějak vzdorovat, osvobodit se... A to hledá právě v experimentu s alkoholem. Otázkou je, jestli to najde...

- K aktuálním projektům vaší domovské scény patří drama Anna Karenina. Čím je podle vás divácky tak přitažlivé a jakou postavu

hrajete?

Slavný román Lva Nikolajeviče Tolstého, který spousta lidí zná, režíruje náš umělecký šéf Martin Františák. Ten klasické literární dílo i adaptoval do podoby divadelní hry. Mně se na té naší úpravě líbí, že dvě linky příběhu – Anna Karenina a bratři Levinové – jsou vyvážené, což nebývá, většinou převažuje ta linka Anny Kareniny.

- K vaší popularitě jistě přispělo i účinkování v televizním seriálu Specialisté, kde jste si zahrál drsného kapitána Berana. Jaká to byla zkušenost?

Určitě to byla výzva, do té doby jsem nikdy netočil v takovém tempu a nasazení. Zajímavou zkušeností byly už tréninky s kaskadéry, které natáčení předcházely. Učil jsem se třeba, jak běhat se zbraní nebo jak někoho zpacifikovat. Nic z toho totiž není tak jednoduché, jak by se na první pohled mohlo zdát...

- Jste znám i jako malíř. Co pro vás malování znamená, co vás inspiruje?

Maloval jsem si odmalička, asi to mám v krvi. Můj holandský táta je malíř, moje máma taky malovala, mí předci Mirek Zemánek a Ladislav Zemánek jsou výtvarníci. Asi jsem hledal nějakou činnost na vyvážení divadla, něco, co zůstane člověku v ruce. Divadlo si člověk uchovává v paměti, nemáte ale žádný hmatatelný důkaz. Zjistil jsem, že mi to dělá dobře a že je mi líp, když namaluju obraz. Inspirují mě blízcí lidé, nebo občas potkám nějakou fotku, která mě osloví. S mým tátou připravujeme společnou výstavu, která bude od 1. června opět k vidění v kavárně pražského kina Lucerna. *

"MÁM HODNĚ KAMARÁDŮ V ČINOHERNÍM STUDIU V ÚSTÍ NAD LABEM, KTERÉ JE CHLOUBOU MĚSTA."

Vizitka JACOB ERFTEMEIJER

Narodil se v roce 1989 v Nijmegen v Nizozemsku, jeho matka je Češka, otec Holanďan. V Praze vystudoval herectví na Pražské konzervatoři a DAMU. Hrál v Divadle na Vinohradech, **Národním divadle**, **Národním divadle moravskoslezském** a v Divadle Semafor. Zahrál si třeba v seriálech Specialisté, Zlatá labuť, Einstein – Případy nesnesitelného génia. Jeho domovskou scénou je od roku 2015 pražské Švandovo divadlo na Smíchově. Jeho vášní je i malování.

Foto: Alena Hrbková, Patrik Borecký

V kostymérně Švandova divadla

Jacob jako Stiva Oblonskij v dramatu Anna Karenina

V představení Chlast s kolegou Tomášem Petříkem

Po boku Evy Leimbergerové si zahrál v seriálu Specialisté

**HEREC
JACOB ERFTEMEIJER:**

V DESETI JSEM HRÁL V RYCHLÝCH ŠÍPECH A BYLO ROZHODNUTO!

Klidně z něj mohla být sportovní hvězda, ale stačil jeden konkurz v divadle a Jacob Erfteimeijer se rozhodl pro herectví. Charismatický chlapík, který má své kořeny v Nizozemsku, se už stačil blýsknout v řadě rolí na mnoha divadelních scénách, v seriálech i ve filmu. Svůj talent ovšem nejvíce zúročuje ve Švandově divadle na Smíchově, kde je doma a kde je mu dobře!

Když jste se rozhodoval, čím se budete jednou živit, padla jednoznačně volba na uměleckou dráhu?

Úplně jednoznačné to nebylo. V té době jsem docela dost sportoval, evidentně jsem se potřeboval někde vyřádit. Intenzivně jsem hrál házenou a vypadalo to spíš na dráhu sportovní. Jenže máma mě tehdy vzala do divadla na konkurz a obratem mě tam vzali. A musím přiznat, že mi tam bylo dobře. Takže jsem se nakonec musel rozhodovat mezi házenou a divadlem. Ale nebylo to tehdy nějaké vědomé rozhodnutí ve smyslu „čím bych se chtěl živit...“.

Vzpomenete si, kdy jste stál poprvé na jevišti tvář v tvář publiku?

To bylo skrze ten můj první konkurz do muzikálu Rychlé šípy, který se dělal v rámci Pražského jara. Jako desetiletý jsem v něm hrál Černého jezdce a měl jsem v představení

první větu, a přitom jsem ráčkoval, což asi bylo humorné. Tato moje první zkušenost byla, mimo jiné, se souborem Dětské opery Praha, s níž jsem pak dál spolupracoval. Mě ale víc než klasický zpěv bavila próza, tedy přednes, proto jsem se přihlásil na herectví. To už jsem naštěstí neráčkoval.

Když jste končil DAMU, sbíral jste zkušenosti mimo jiné i v Národním divadle Moravskoslezském. Šlo to sítat?

To byla hrozná fajn zkušenost, ale velmi náročné období. Měli jsme v Ostravě generálový týden, hrál jsem Buchanana ve Velkém Gatsbym, a zároveň jsme měli takzvaný „kouleci týden“ v pražském Disku, kdy se dohrávají všechna představení ročníku, každý den je

„MÁM HODNĚ
KAMARÁDŮ
V ČINOHERNÍM STUDIU
V ÚSTÍ NAD LABEM,
KTERÉ JE CHLOUBOU
MĚSTA.“

V kostymárně Švandova divadla

Jacob jako Stiva Oblomovskij v dramatu Anna Karenina

V představení *Chlast* s kolegou Tomášem Petříkem

Po boku Evy Leimbergerové si zahrál v seriálu *Specialisté*

derniéra. Ten týden jsem prožil ve vlaku mezi Prahou a Ostravou, byl jsem pořád nervózní, jestli stihnou vlak nebo jestli bude mít zpoždění... Bylo to hektické, ale stálo to za to!

❖ Získat angažmá ve Švandově divadle je docela terno, jak vás objevili?

Těžko říct, jak na mě vlastně přišli. Ale asi to bylo mimo jiné i tím, že Daniel Hrbek tehdy učil na DAMU, takže mě viděl během studia v různých klauzurách a projektech, a společně s Dodo Gombárem, tehdejším uměleckým šéfem Švandova divadla, se byli několikrát podívat v Disku. Ve stejný čas režisér Honza Holec přenášel z DAMU do Studia Švandova divadla představení *Maryšo! Evo! Dom!* a vypadl jim jeden kluk. Tak mě oslovil, abych to s nimi na dvě zkoušky nazkoušel. Po zdejším premiéře se mě Daniel Hrbek zeptal, jestli mám angažmá a jestli bych stál o to, být ve Švandáku. A tím to začalo.

❖ Ve Švandově divadle působíte už osmým rokem, za tu dobu jste ztvárnil řadu krásných rolí. Která vám nejvíc sedla?

Nejspíš to byla původní česká divadelní hra *Lámání chleba*, kterou režíroval Dodo Gombár. Byla to výzva, protože jsem během představení musel zestárnout o čtyřicet let. A navíc šlo o postavu, která doopravdy žila, byl to sedlák Vojtěch Holcman z rodu vinařů z jihomoravské vsi Skoronice. Příběh, který vychází ze skutečných událostí, napsal spisovatel a soudce Josef Holcman, syn postavy, kterou jsem hrál. Většina jejich rodiny Vojtěcha osobně zažila a mít za úkol před nimi ztvárnit člena jejich rodiny pro mě byla velká čest a zároveň závazek. Ale myslím, že se nám to tehdy povedlo...

❖ Divácké ovace nepřestávají sklízet divadelní adaptace kultovního filmu *Chlast*. Inscenace, která rozebírá otázku, zda může pít promile alkoholu v krvi změnit život k lepšímu... Jak byste popsal postavu, kterou ztvárňujete?

Nikolaj je čtyřicetiletý učitel psychologie, má tři děti, krásnou mladou ženu a v osobním životě pomalu nestihá nic jiného než každý den zařizovat nákupy. Už dlouho se dobře nevyspal. Je trochu ušlápnutý, podpantoflák, dalo by se říct, který má asi pocit, že mu v životě něco uniklo. Obává se toho, cítí potřebu tomu všemu nějak vzdorovat, osvojit se... A to hledá právě v experimentu s alkoholem. Otázkou je, jestli to najde...

Vizitka

JACOB
ERFTEIMEIJER

Narodil se v roce 1989 v Nijmegeně v Nizozemsku, jeho matka je Češka, otec Holanďan. V Praze vystudoval herectví na Pražské konzervatoři a DAMU. Hrál v Divadle na Vinohradech, Národním divadle, Národním divadle moravskoslezském a v Divadle Semafor. Zahrál si třeba v seriálech *Specialisté*, *Zlatá labuť*, *Einstein – Případy nesnesitelného génia*. Jeho domovskou scénou je od roku 2015 pražské Švandovo divadlo na Smíchově. Jeho vášní je i malování.

❖ K aktuálnímu projektu vaší domovské scény patří drama *Anna Karenina*. Čím je podle vás divácky tak přitažlivé a jakou postavu hrajete?

Slavný román Lva Nikolajeviče Tolstého, který spousta lidí zná, režíruje náš umělecký šéf Martin Františák. Ten klasické literární dílo i adaptoval do podoby divadelní hry. Mně se na té naší úpravě líbí, že dvě linky příběhu – Anna Karenina a bratři Levinové – jsou vyvážené, což nebývá, většinou převažuje ta linka Anny Kareniny.

❖ K vaší popularitě jistě přispělo i účinkování v televizním seriálu *Specialisté*, kde jste si zahrál drsného kapitána Berana. Jaká to byla zkušenost?

Určitě to byla výzva, do té doby jsem nikdy netočil v takovém tempu a nasazení. Zajímavou zkušeností byly už tréninky s kaskadéry, které natáčení předcházely. Učil jsem se třeba, jak běhat se zbrání nebo jak někoho zpacifikovat. Nic z toho totiž není tak jednoduché, jak by se na první pohled mohlo zdát...

❖ Jste znám i jako malíř. Co pro vás malování znamená, co vás inspiruje?

Maloval jsem si od malička, asi to mám v krvi. Můj holandský táta je malíř, moje máma taky malovala, mi předci Mirek Zemánek a Ladislav Zemánek jsou výtvarníci. Asi jsem hledal nějakou činnost na vyvážení divadla, něco, co zůstane člověku v ruce. Divadlo si člověk uchová v paměti, nemáte ale žádný hmatatelný důkaz. Zjistil jsem, že mi to dělá dobře a že je mi líp, když namaluju obraz. Inspiroji mě blízcí lidé, nebo občasně potkám nějakou fotku, která mě osloví. S mým tátou připravujeme společnou výstavu, která bude od 1. června opět k vidění v kavárně pražského kina Lucerna.

Foto: Alena Hrbková / Dama kerový